

Gschwindt Balázs: A mágus

Avagy világ legnagyobb gyógyítója?

Komédia két részben

Szereplők

Kázmér, aki változik

Kasztarov, a mágus

Kandarai, a nyomozó

Jóni, kávézó tulajdonos

Totya, az örök vendég

Dalma, a recepciós

Kriszta, recepciós és ex barátnő

Dudás, a krómapát

Andris, a beépített nyomozó

Ica, a mágnes kezű

Discós, akit jobb elkerülni

I. Felvonás

1. Jelenet

Kis tér, bérházakkal, telefonfülkével, egy internetponttal, paddal, kávéházi asztalokkal a tér baloldalán. Kriszta az emeleti lakás ablakán ruhadarabokat és mindenféle tárgyakat dobál ki. Kázmér az utcán próbálja elkapkodni őket.

KRISZTA: Itt vannak a ruháid!
KÁZMÉR: A gitárom, egy vagyon volt!
KRISZTA: Mi is ez? Fender Stratocaster, nem?
KÁZMÉR: *(nyel egyet)* Igen...
KRISZTA: Akkor kapd el! Biztos törékeny. *(Kázmér elvétí az elkapást, a gitár széttörök)*
KÁZMÉR: Hagyd abba! Kriszta, ne gyerekeskedj! Beszéljük meg...
KRISZTA: Már mindent megbeszéltünk, te nem vagy hajlandó rendes munkát keresni. Én meg nem vagyok hajlandó eltartani többé!
KÁZMÉR: Kriszta! De én szeretlek! Visszamegyek az orvosira...
KRISZTA: Én szeretlek? Várj csak, meggondolom. *(vár egy kicsit)* Hüüm. Érzek valamit? Nem. Pá! *(becsukja az ablakot)*

A kávéház teraszán a tulajdonos Jóni és a vendégek tanúi az eseményeknek.

JÓNI: Mi az? Kriszta takarít?
TOTYA: Inkább csak eltakarít. Igaz, Jóni? Mi van, Kázmérkám, átmentél hajlékonyba?
KÁZMÉR: Ne szólj bele, nem telefon.
JÓNI: A gitárodat talán még feldobhatod a vaterára.
TOTYA: Ja, mint cserealkatrészt.
JÓNI: Vagy nehezéket.
KÁZMÉR: Nagyon vicces. *(a dolgait szedegeti össze)* Az egészről fogalmatok sincs.
KRISZTA: *(kidob egy melltartót)* Vidd ezt is!
JÓNI: Mi van, Kázmér? Te ciklámenszínű melltartót hordasz?
KÁZMÉR: *(Krisztának)* Ez a karácsonyi ajándék volt!
KRISZTA: Nekem nem kell, add, akinek akarod. Helló fiúk! Hogy megy a bolt, Jóni?
JÓNI: Köszönöm, megyeget, megyeget. Este nézz le! Karaoke lesz.
KRISZTA: Ott leszek. De aztán legyen valami vendégcsalogató.
JÓNI: Neked ne lenne, drágaság?
KRISZTA: Látod, Kázmér, legalább van, aki értékkel. *(becsukja az ablakot)*
KÁZMÉR: Kriszta! Kriszta, várj!!
JÓNI: Ne szívd mellre! Mi csak a javadat akarjuk. A Kriszta nem neked való!
Van még egy csomó csaj a világon. *(Kázmér elmegy)*

A térre néhány fura alak érkezik

ANDRIS: Ez az a tér.
DUDÁS: Biztos?
ANDRIS: Száz százalékot csak akkor mondanék, ha nálunk lenne a Kandinszkij.
DUDÁS: Ezt már hallottam. Az az átkozott Kandinszkij. De az nincs nálunk.
ICA: Ja, az orosznál van.
DUDÁS: Nem értitek, előbb kell megtalálnunk a medált, minthogy az orosz megmondja, hol van.

ANDRIS: Értem én.
 ICA: Én nem. Miért nem kérdezzük meg az oroszról? Vagy miért nem keresi meg az orosz maga?
 DUDÁS: Mert Moszkvában van, te iq fighter!
 ANDRIS: Ica, éppen ez az üzlet, mi megtaláljuk, és több lóvét síbolunk ki az oroszról, érted?
 ICA: De hogy lesz meg? Ha nem tudjuk, hol van?
 DUDÁS: Mert összesen hat tér volt akkor Budán! Érted már!
 ANDRIS: És ez az ötödik, legalábbis ami középkori.
 ICA: Tudom, nem vagyok hülye, már egy hónapja játszom földmérőt. De mi van, ha ez sem az? Kérdezzük meg az orosz telefonon.
 DUDÁS: Ica, ne spannoljál idegileg! Hanem kezdjél el mérni!
 ICA: Okés. Semmi gubanc, én mérek.
 DUDÁS: De ha ez a tér se középkori, akkor...
 ANDRIS: Ez tuti, hogy az. Látod a házat? Ugyanaz, mint a képen. Ott vannak még a fekete csíkok is...
 DUDÁS: De hol a fa? A rézkarcon van fa is, nem.
 ANDRIS: Biztos kivágták.
 ICA: Szerintem helyben vagyunk. Ott a ház meg minden, biztos fa is volt...
 DUDÁS: Ha annyira biztosak vagytok, hogy középkori...
 ANDRIS: Annyira.
 ICA: Ez egy tuti jó ház. Ugye, Andris.
 DUDÁS: Jó legyen, vágjunk bele. De keressetek valakit, aki emlékszik, hogy volt-e itt fa.
 ANDRIS: Persze, főnök.
 ICA: Te, Andris!
 ANDRIS: Mi van?
 ICA: Hozzáragadt a kezem az oszlophoz.
 ANDRIS: Már megint. Főnök, az Ica megint odaragadt.
 DUDÁS: Nem megmondtam, hogy vigyáz! Húzz kesztyűt, vagy mit tudom én. Na, húzzuk meg, de feltűnés nélkül.

Belekapaszkodnak Icába és elkezdik húzni.

ICA: Azt hittem, fából van!
 ANDRIS: Ica, inkább hallgass!

Jóni, aki eddig figyelte a beszélgetést, kiköszön a kávéház teraszáról.

JÓNI: Jó napot!
 DUDÁS-ANDRIS: Jó napot! Jó napot!
 ICA: Csókutya!
 JÓNI: Kis testmozgás?
 ANDRIS: Épp nyújtunk.
 TOTYA: Aha. Balett lesz vagy futás?
 DUDÁS: Csak spontán szükséglet.
 JÓNI: Értem. Ha kimelegednek, jöjjenek be, és igyanak valamit! Igyanak egy hideg sört!
 ANDRIS: Nem is rossz ötlet...
 DUDÁS: Sajnos vezetünk még ma.
 ANDRIS: *(Dudáshoz)* Hiszen busszal jöttünk...

DUDÁS: Köszönjük a meghívást! Majd máskor. *(egy nagy rántással Ica elváll az oszloptól)* Na, végre. És nehogy megint meg fogj valamit! *(elmennek)*

2. Jelenet

Beesteledett, a téren a karaoke parti már zajlik, Jóni rettenetes hangon énekel.

TOTYA: Ez az, Jóni! Állat vagy!
KÁZMÉR: *(Kázmér spiccesen kijön a kávézóból és leül egy padra)* Ez tényleg állati, állati rettenetes. *(Jóni másik számra vált, egy angolra)* Jóni, te egy üstökös nyelvzseni vagy. Csak érnél már földet.

Kriszta Totyát ölelgetve kilép a kávézóból.

KRISZTA: Mi az, már kukkolónak álltál? Akkor csak figyelj!
TOTYA: Hagyjad, benyomott, mint a rajzszög. El sem lát idáig.
KRISZTA: Ez egy hülye...

A térre Kasztarov érkezik, hosszasan figyeli az internetpontot (egy keskeny oszlop), majd megáll Kázmér mellett.

KASZTAROV: Jó estét, Kázmér!
KÁZMÉR: Jó estét... Ismerjük egymást?
KASZTAROV: Igen.
KÁZMÉR: Én nem emlékszem. Pedig annyi hülye pofát láttam már.
KASZTAROV: Legyen elég annyi, hogy én emlékszem magára. Vagy inkább rád.
KÁZMÉR: Tegeződünk is? *(Kázmér egy lapos üveget húz elő)* Akkor gyere, igyál...
KASZTAROV: Admekadmott vagyok, és azért jöttem, hogy...
KÁZMÉR: Mi? Adame... *adakadmo*... Rövidebb nincs?
KASZTAROV: Lehetek Rabán.
KÁZMÉR: Én tisztában vagyok azzal a mennyiséggel, amit magamba glutykorgattam, búfelejtés végett, de hogy neked, kedves barátom... Merthogy gondolom, barátok volnánk, ha már ilyen jól ismerjük egymást. Szóval, neked hogy lehet ilyen hülye neved... Az embernek a szülei adnak nevet, de Adme, meg Rabán? Szerettek téged otthon?
KASZTAROV: Szólíts Endrének.
KÁZMÉR: Hány neved van neked tulajdonképpen? Úgy dobálsz őket, mint más az alsógatyákat a mosógépbe. Ül már le! Ül le akkor, Endre-Rabán! Mi voltál, valami kém? Igyál már egy kortyocskát! A találkozásunkra!
KASZTAROV: Köszönöm, nem kérek! A nevek csak címkék.
KÁZMÉR: Címkék? Én csak italos címkét ismerek? Úgyhogy iszom.
KASZTAROV: *(az eget bámulva mondja)* Szép esténk van, nemde, Kázmér?
KÁZMÉR: Mi? Most hogy jön ez ide? Ez neked szép? Koki fekete minden, még a csillagok se látszanak. Csak az az átkozott üstökös, bár nem is értem, hogyan. Hát mindjárt esik. A mai különben is életem legrosszabb napja!
KASZTAROV: Gondolod?
KÁZMÉR: Igenis, gondolom. Először is rettenetesen ébredtem...
KASZTAROV: A rossz álmok meggyötrik az embert.
KÁZMÉR: Rossz álmok? A fenét! Az élet. Becsírte a kabátomat a buszajtó, és az a normálatlan buszos nem vette észre, felfuttatott egy meredek utcán, aztán letépte a fél kabátomat lefele menet.
KASZTAROV: Ez kellemetlen, de hogy ez volna életem legrosszabb napja?

KÁZMÉR: Igen! Ezzel nem volt vége. Mert elkéstem, a héten ötödször...

KASZTAROV: Minden reggel elkésted?

KÁZMÉR: A busz kétszer kapott defektet, egyszer ki is gyulladt. És csütörtökön túlmentem néhány megállót.

KASZTAROV: Mennyit?

KÁZMÉR: Csak nyolcat.

KASZTAROV: Elaludtál a buszon?

KÁZMÉR: Lehányt kabáttal? Ugyan...

KASZTAROV: Lehányt?

KÁZMÉR: Igen, egy gyerek rosszul lett, és a nyakamon csattant a...

KASZTAROV: Inkább ne részletezd!

KÁZMÉR: Szóval, kirúgtak. Kriszta ezt már nem viselte el, és kidobott. Ezért a semmiségért... Egy kabát miatt! Kidobni ezért? Minden összeomlott. Minden. De nem értem mit rontottam el. Nem értem.

KASZTAROV: Amúgy, mi volt a munkád?

KÁZMÉR: Húsvéti nyúl voltam egy áruházban.

KASZTAROV: Az felelősségteljes munka. Nem orvos akartál lenni?

KÁZMÉR: Ezt meg honnan tudod? Persze, barátok vagyunk... Az elmúlt, nem hiszek az orvosokban! Megölték a nagymamám, érted! A nagy orvostudomány semmit sem tett.

KASZTAROV: Ki mondta, hogy a halál rossz?

KÁZMÉR: Te berúgtál, vagy mi van?

KASZTAROV: A halál csak valaminek a vége. És ha hiszel benne, valaminek a kezdete is. Igaz, akkor is az, ha nem hiszel benne.

KÁZMÉR: Én nem hiszek az ilyen halál utáni humbugban. Nincsenek szellemek! Nincs még mumus se... Csak inni érdemes!

KASZTAROV: Akkor először is, légy végre önmagad! *(az ujját Kázmér halántékához érinti, mire az hirtelen kijózanodik).*

KÁZMÉR: Mi az ördög? Mi volt ez?!

KASZTAROV: Csak megtisztítottalak.

KÁZMÉR: Megtisztítottál? Hirtelen... Hirtelen kijózanodtam, de várj csak, ilyen nincs is...

KASZTAROV: Így most jobb, nem?

KÁZMÉR: Jobb? Kárba veszett két óra kemény munka és ötezer forint.

KASZTAROV: De józan vagy.

KÁZMÉR: Erről beszélek én is. Most sokkal rosszabb a kedvem. De hogy a fenébe csináltad ezt?

KASZTAROV: Csak ujjgyakorlat.

KÁZMÉR: Ez nem normális dolog...

KASZTAROV: Az a nem normális, hogy tönkre teszed magad.

KÁZMÉR: Mivel? Hogy iszom? Vedd tudomásul, hogy megszakadt a szívem!

KASZTAROV: Dehogy szakadt. Azt kell megértened, hogy az igaz szerelem nem gátolja meg az embert, hogy elérje az élete célját. Hogy megfussa a pályáját.

KÁZMÉR: Nem atletizálok. Ki vagy te? Most levert a víz.

KASZTAROV: Mit szerettél benne?

KÁZMÉR: Kiben? Krisztában? Hogy szép, és ahogy csókol, meg a szex az valami fantasztikus volt vele..., de mit beszélek én neked? Hogy a jó ménkübe csináltad ezt! Mehetek vissza a kocsmába megint.

KASZTAROV: Kázmér, tudod, az a baj, amikor valaki meg tudja mondani, hogy mi az a konkrét dolog a másokban, amit szeret. Mert valószínűleg csak azt a dolgot szereti benne, vakon, megfélelkezve olyan apróságokról, hogy a lány, akit szeret, az éppenséggel férfi.

KÁZMÉR: Kriszta férfi?!

KASZTAROV: Nem, csak a példa végett mondtam. Egy képet imádsz, egy bálványt.

KÁZMÉR: Foglalmazd sincs! Mintha kiszakadt volna belőlem valami.

KASZTAROV: Elvehetem a fájdalmadat, ha akarsz...

KÁZMÉR: Mi van? Kinek hiszed magad, Dumbledorenak? Hülyíts más! *(elindul a parti felé)*

KASZTAROV: Teszel egy próbát, vagy az életed hátralévő részét nők utáni nyavalygással és ivással töltöd?

KÁZMÉR: Próbát? Miért ki vagy te? Valami mágus? Előtűnsz a semmiből, és azt mondod, a barátom vagy, de én nem is ismerlek. Kijózanítás, és most majd meghasad a szívem.

KASZTAROV: Most tovább sajnálsz magad, vagy választasz?

KÁZMÉR: Válasszak?! Jó! De azt megmondom, nem hiszek benne.

Kasztarov Kázmér szíve fölé teszi a kezét, mire az sírni kezd.

KRISZTA: Most meg bög! Hihetetlen.

TOTYA: Hogy voltál képes járnival velem?

KRISZTA: Nem is tudom.

KASZTAROV: Felszabadítom a szíved, hogy meglásd az utat.

Kázmér eszméletlenül a földre esik. Kasztarov elmegy. Néhány órával később Jóni hajol Kázmér fölé.

JÓNI: *(paskolja az arcát)* Kázmér, jól vagy?

KÁZMÉR: *(felriad)* Mi az? Hol vagyok...

JÓNI: Hol a fenében lennél, a Marson? Az utcán, hol máshol. Szedd magad össze, ember, öt óra van, most zártam be.

KÁZMÉR: *(zavartan körbenéz)* Ja, igen. Már emlékszem. Hol van Adme?

JÓNI: Kicsoda?

KÁZMÉR: Egy öreg, vagy nem is öreg, olyan kortalan fazon... egy mágus.

JÓNI: Mágus? Te aztán jól be mákoltál.

KÁZMÉR: Elment, mi. Hát persze. A semmiből tűnik elő, aztán...

JÓNI: Kicsoda? Nincs itt senki, csak hallucinálsz. Begombáztál, mi? Na, gyere már! Menjünk haza.

KÁZMÉR: *(felnevet)* Adme megcsinálta. Hallod! Megcsinálta! Semmi! Érted? Semmi bajom!

JÓNI: Nem értelek. Miről beszélsz? Részeg vagy.

KÁZMÉR: Nem. Olyan józan vagyok, mint még soha. Új úton kell járnom!

JÓNI: Hát, Krisztához már nem mehatsz, az biztos, mert kicsontoz.

KÁZMÉR: Csak ki kell találnom, hogy legyen tovább. Meg kell keresnem Admét, én is Mágus leszek!

JÓNI: Persze hogy az leszel, te Houdini. De most mennünk haza.

3. Jelenet

Irodabelső recepcióval, nagy „BOSZINFÓ” feliratú táblával. A színen Dudás, Andris és Ica. Valamint Dalma, a recepció.

DUDÁS: Mire jutottatok?

ANDRIS: Elég ígéretes nyomra akadtam, Dudáskám... *(egy fényképet lobogtat)*

ICA: ...egy domb. *(abbahagyja Andris szúrós pillantására)*

ANDRIS: Nézd ezt a fotót!
 DUDÁS: Igen. Mi van ezen a képen?
 ANDRIS: Hát egy domb.
 ICA: Én mondtam, hogy az.
 DUDÁS: Ezt a fotót csináltatok két napig?! És mi a jó életnek fotóztatok le ezt a...
 Ezt a...
 ICA: Dombot?
 ANDRIS: *(a képre mutogatva)* Ez itt macskakő a térről és egy kis domb... Illetve kiemelkedés van rajta, ami arra utal, hogy...
 DUDÁS: ...hogya?
 ANDRIS: ...hogya itt valami van a burkolat alatt. Teszem azt, egy gyökér maradványa.
 DUDÁS: Gyökérmaradvány? Domb?
 ANDRIS: Nem kaptunk kielégítő válaszokat, így elemeztünk.
 DUDÁS: Mi csináltatok? Dombot kerestetek a téren?!
 ANDRIS: Tengóztunk.
 DUDÁS: Két napig!! Icával? És mi a Jóistennek?
 ANDRIS: Hát, hogy megtaláljuk a dombokat.
 ICA: Meg söröztünk a Jónival... Vagyis álcázva faggattuk...
 ANDRIS: Hallgass!
 DUDÁS: Remek. Az ellátmányból, mi? A jó életnek tanulatok lengyelbotot használni?
 ICA: Tudod, főnök, hogy hozzám ragad a rézdrót. Meg nem mondtad, hogy kutat kell keresni?
 DUDÁS: Mit?!! Na, tünés a térre keresni! Az sem érdekel, ha felássátok az egészet! Ica, mért van nálad egy fedő?
 ICA: Csak úgy...
 DUDÁS: Ne is mond! Meg vagyok én veletek áldva. Andris, szedd ki a kezéből!
 ANDRIS: Mi rajta vagyunk az ügyön.
 DUDÁS: Andris! Kell az a medál, érted!
 ANDRIS: Tudom, nemsokára itt lesz az az üstökös.
 DUDÁS: Akkor meg nyomás!
 ICA: De most rendelünk kell!
 DUDÁS: Mi van?!
 ANDRIS: Tudod, ma Engi is meg Pityu is szabin van.
 DUDÁS: Tudom. De meló után nyomás ásn! És holnaptól be se gyertek addig, amíg meg nincs a medál!
 DALMA: Géza, nyitnunk kéne.
 DUDÁS: Akkor nyissatok! *(dühösen bemegy az irodájába)*

Kinyitnak.

KANDARAI: Jó napot! Én kérem az asszony elátkozása végett jöttem.
 DALMA: Igen. Milyen néven?
 KANDARAI: Jolán néven.
 DALMA: Önt Jolánnak hívják?
 KANDARAI: Engem?
 DALMA: Ki mást?
 KANDARAI: Nem, az asszony a Jolán, az elátkozandó személy.
 DALMA: Értem. Látom is a bejelentkezését. Akkor átkozás lesz, afrikai, ugye?
 KANDARAI: Nem kérem, magyar, Kistarcsán lakunk az átkozandóval.
 DALMA: A szertartás módja afrikai, vudu. Engi mester, az úr önhöz jött.

Andris törzsi mozdulatokkal közeledik, az arcán hevenyészve felhordott boksszal, de a nyaka fehér.

- ANDRIS: Hajahaj, hajahaj! *Ó ktumi vááá!* Jöjjön kérem a kellékpulthoz, hogy kiválasszuk a megfelelő vudubábut. *(egy polchoz állnak)* Nos, melyik legyen az átok tárgya?
- KANDARAI: Nem tárgy, személy. Jolánt *köllene*. Az tudja, összeállt a Bandi Zolival. *Mút* vasárnap. *(kacsint)* Meg egy struccot vennék hámmal.
- ANDRIS: Mi van?
- KANDARAI: Meg egy struccot vennék hámmal.
- ANDRIS: Maga az? Te Jóisten, meg sem ismerem a százados urat. Százados úr, hogy jutott eszébe ide jönni?
- KANDARAI: Két hete nem jelentkezett be. Aggódtunk.
- ANDRIS: Semmi gond, csak beszerző körúton voltam Olaszba, meg Németbe. Hoztunk öt BMW-t, egy Ferrarit. *(levesz egy vudubábut)* Akkor ez jó lesz, tessék velem fáradni a kettes asztalhoz.
- KANDARAI: Aha. Az eladást kell bizonyítani, és elkaptuk az egész bandát.
- ANDRIS: Igyekszem megtudni az üzlet helyét. Egy orosz milliomos viszi el az egészset. Csak most itt ez az üstökös, a Dudás teljesen be van gőzölve. Csak a kristálygömbjét nézegeti.
- KANDARAI: Mi?! Ha kell, sürgesse! *(elmegy)*

4. Jelenet

Kázmér lép a Boszinfóba

- KÁZMÉR: Jó napot!
- DALMA: Jó napot! Mit óhajt?
- KÁZMÉR: Sorselemezés végett jöttem.
- DALMA: Ez nagyszerű. Mikorra kapott időpontot?
- KÁZMÉR: Még nem kaptam. Most vagyok itt először. Kérhetek most időpontot?
- DALMA: Csak telefonon lehet időpontot kérni.
- KÁZMÉR: Csak?
- DALMA: Csak. De a kaputelefonon is felhívhat.
- KÁZMÉR: A kaputelefonon? *(lép kettőt és hitetlenkedik)* A kaputelefonon?
- DALMA: Igen, azon. Menjen már!
- KÁZMÉR: Menjek le a kaputelefonhoz?? *(Dalma noszogatására kimegy)*
- DALMA: *(megszólal a telefon)* Háló, itt a Boszinfó. Időpontot egyeztetne? Milyen ügyben? Aha, sorselemzés. Máris nézem a naptárat. Igen. Ha egy percen belül ideérne, akkor máris fogadjuk.

Kázmér visszajön.

- DALMA: Á, már meg is érkezett! Tessék helyet foglalni, kicsit várni kell!
- KÁZMÉR: De hisz a telefonban azt mondta, rögtön lehet.
- DALMA: De megváltoztak a körülmények. Tessék várni!

Megcsörren egy kék telefon, aminek lámpa villog a tetején.

DALMA: Háló, itt a Boszin... illetve az Autó Megvilágosodás Temploma. Miben segíthetek? Aha. Mindjárt hívom Dudás urat. *(hátsó irodaajtó felé)* Géza! A krómapátot keresik.

Dudás sietve érkezik.

DUDÁS: Mondtam már, hogy ne Gézáz le, amikor ügyfelek vannak! Háló! Itt Az Autó Megvilágosodás Temploma beszél. Igen. Igen. Áldassék a szent karburátor! Miben segíthetek? Végstádiumban egy Porsche, értem. Sürgős motor csere? Típus? Évjárat? Motorszám? *(a számítógépet nézi)* Nézem. V8-as ugye? Van. Egy szolid 800 000 forintos adományért már viheti is. Miféle vám, ön adományért kap egy kegytárgyat? Én köszönöm, és támogassa továbbra is egyházunkat! A viszonthallásra!

DALMA: *(Kázmérhoz)* Jöjjön! Dudás úr fogja elvégezni az elemzést.

DUDÁS: *(Dalmához)* Én? És Engi? Ja, szabadságon. *(Kázmérhoz)* Jöjjön csak! Ide ülünk ehhez az asztalhoz.

KÁZMÉR: Jó napot, Hajnali Kázmér vagyok.

DUDÁS: Örvendek! Dudás. Nos, Hajnali úr?

KÁZMÉR: Ö. Asztrológiai sorselemezésre jöttem...

DUDÁS: Asztrológia, az túl lassú, mutassa a tenyerét.

KÁZMÉR: Kérem, én a jóslásban nem hiszek.

DUDÁS: Semmi gond, én látó vagyok. Ez az, sóhajtson!

KÁZMÉR: De...

DUDÁS: Ne mondjon semmit! Már látom is. Ne húzza össze az auráját! Én csak segítek.

KÁZMÉR: Mit csinállok?

DUDÁS: Aha. Aha. Uram önt bekötötték.

KÁZMÉR: Mi van?

DUDÁS: Tudja a negatív erők... Szokott ön sokat internetezni?

KÁZMÉR: Momentán nem, kikapcsolták az árammal együtt.

DUDÁS: Értem. Már egyre világosabb!

KÁZMÉR: Gondolja?

DUDÁS: Van önnek egy sötét szomszédja.

KÁZMÉR: Hát. A lépcsőházban lakik egy-két bunkó.

DUDÁS: Várjon csak! Magenta! Ön egy magenta ember.

KÁZMÉR: Dudás úr, nem lehetne mégis inkább asztrológiai elemzés?

DUDÁS: Bizonyára hallott már az indigó gyermekekről, nos, ön ezen már túlhaladt, ön már egy magenta.

KÁZMÉR: Magenta? Miről van szó?

DUDÁS: Engedje meg! *(megfordítja Kázmér kezét és nézegeti)* Semmi kétség, önnek mesterré kell válnia.

KÁZMÉR: Mesterré? Nekem? Milyen mesterré?

DUDÁS: Gyógyítóvá.

KÁZMÉR: Mint Adme.

DUDÁS: Ki? *(feláll, és Andris felé kiabál)* Andris! Egy magenta! Hallod?

ANDRIS: Ki? Ja, hogy Ó. *(Icához)* Már megint kezdi, szerencsétlen flótás.

ICA: Andris, mi az a magenta?

ANDRIS: Az egy balek.

DUDÁS: Drága Kázmér, ön előtt csodás kilátások vannak. És mondhatom, hogy a legjobb helyre jött, mi megtaníttuk önnek a technikákat. Extraszenz és intraszenz bioenergetikát, kiopraktikát és radioesztéziát. Látni fogja az aurát és a vízereket.

KÁZMÉR: Én nem hiszek ilyen dolgokban, az aurában...

DUDÁS: Majd fog. Akinek ekkora erő van a birtokában az majd fog.

KÁZMÉR: Ne haragudjanak, én nagyra értékelem a lelkesedésüket, de szerintem önök tévednek. Nekem nincsenek különleges képességeim.

DUDÁS: Lehet, hogy hihetetlenül hangzik, de a képességeid megvannak, csak nem használod őket.

ICA: Úgy ám! Én se tudtam, hogy mágneses vagyok, csak itt jöttem rá, amikor ráragadtam a vasajtóra.

ANDRIS: Ica!

ICA: De így volt, nem?

DALMA: Ha már eljött közénk a spirituális világ földi paradicsomába, akkor tegyen egy próbát.

KÁZMÉR: Tegyek egy próbát? Megint? Örülök a lehetőségnek, de sajnos nem élhetek vele.

DUDÁS: Miért?

KÁZMÉR: Éppen munkanélküli vagyok. Nincs pénzem.

DUDÁS: Semmi gond. Vezetni tud? Mármint autót?

KÁZMÉR: Igen, miért?

DUDÁS: Amíg nem tud belépni a boszorkányaink közé, addig csinál néhány fuvart, és minden rendben lesz. Ez fedezi a tanulmányait.

KÁZMÉR: Fuvart? Mit szállítunk?

DUDÁS: Csak csomagokat. Diszkrét csomagokat.

ICA: Azt hittem csempészárut...

KÁZMÉR: Mit?

DUDÁS: Egy burkolócégnek is szállítunk. Semmi sötét ügy. Csak az Ica német, és keveri nyelvet.

ICA: Én nem is...

DUDÁS: Nem is azt akartad mondani, tudjuk, Ica.

ANDRIS: Hallgass már! *(Icának)*

DUDÁS: Rendben. Akkor holnap reggel kezdhet is itt. Azonban most fontos tárgyalásom lesz, ezért hamarabb zárunk. Úgyhogy búcsúzom is. *(Kázmért kitéssékeli az ajtón)* A viszontlátásra, Kázmér!

KÁZMÉR: Viszlát, Dudás úr!

DUDÁS: Neked Géza! Kollega! Holnap várunk.

DALMA: Remélem, tényleg olyan nagy szám ez a csóró! Mert ...

DUDÁS: Semmi különös csak kellett egy sofőr. És Ica, ha még egyszer beledumálsz az üzletbe...

ICA: Értem főnök. Hülye vagyok.

5. Jelenet

Szálloda előcsarnoka. Jóni és Totya futva közelednek.

JÓNI: Ezt nem hiszem el!

TOTYA: Kinyírom a Discóst!

Mindketten leülnek egy-egy fotelba.

TOTYA: Jóni, minek ültünk le ide?

JÓNI: Nem tudom. Azt se tudom mért kezdtünk el futni.

TOTYA: Én az utcára akartam futni, de most nem mozdul a lábam.

JÓNI: Az enyém se.

TOTYA: Ez valami ördögi.
 JÓNI: Tuti balhé mi? Nyugodtan kérjünk a Discóstól pénzt a kocsira, mert hamar visszajön. De azt nem mondtad, hogy egy idióta vagy, aki ellopja a kocsit. Ha nem válom, a Kandinszkij, már nem lenne kávézóm.

TOTYA: Teljesen tuti volt a kocsi.
 JÓNI: De hagyta ellopni! Hogy hagyhattad bent a kulcsot?! Egy BMW-ben? Az eladás előtt!!

TOTYA: Csak egy fagyíért álltam meg.
 JÓNI: Hallgass, mert ...
 TOTYA: És minek a Discósnak az a *Kanidsi*?
 JÓNI: Kandinszkij. Te tök! Nyilván sokat ér. Mi a jó fene történik itt? Próbáljunk megmozdulni.

TOTYA: Egyfolytában próbálok. Ennyire még sosem akartam futni. Már a kezem sem érzem.
 JÓNI: Legyél természetes, ne lógjunk ki a sorból.
 TOTYA: Te, Jóni, én most úgy érzem, táncolni akarok veled. *(feláll, és felrántja)*
 JÓNI: Rettenetes, de én is.

Társastáncos kéztartással táncolnak, és közben megérkezik Kasztarov.

KASZTAROV: Csodálatos! Ez az, csak feszesen. Most egy döntés! Ez az! Ez az! No, jó!
 Kicsit húzódjunk vissza, nemde?
 JÓNI: *(Totya hanyatt dönti tánc közben Jónit)* Mi sem gondolnánk másképp.
 KASZTAROV: Kinek akartátok eladni a képet?
 JÓNI: Mit?
 TOTYA: Nincsenek nálunk fotók.
 JÓNI: Mi csak táncolgatunk itt, a bárban.
 KASZTAROV: Kitartunk az állításunk mellett?! Vagy csokolóznátok inkább? *(Totyára mutat)* A barátja máris szerelembe esett.
 JÓNI: Totya, ne néz így!
 TOTYA: Jóni, olyan szép vagy. *(egyre közelebb hajol Jónihez)*
 JÓNI: A Discósnak!

Totya felocsúdva néz Jóni szemébe.

KASZTAROV: Na, ezt szeretem. Csakhogy kezdtek gondolkodni.
 JÓNI: Az egész a Discós ötlete volt, de mi nem...
 TOTYA: Mi nem akartunk semmit.
 JÓNI: Kényszerített. Elveszi a kávézóm, ha nem tesszük. És azt mondta, az övé a kép.

KASZTAROV: Az övé, mi?
 JÓNI: Ezt mondta.
 TOTYA: De én megverem érte. *(nyel egyet)* Nagyon.
 JÓNI: Figyelj már oda, miket beszélsz!
 KASZTAROV: Nocsak, nocsak. Mért is ne. Egész használható figuráknak tűntök nekem. Jól van, elintézték nekem ezt-azt. Jó?
 JÓNI: Mi? Magának?
 KASZTAROV: Vagy tangózni akartok?!
 JÓNI: Akármit, csak ne keljen táncolni.
 TOTYA: Csak mondja! Kemény vagyok, mint az acél.
 JÓNI: Kő! Te nagyon hülye.
 KASZTAROV: Először is, ezt az albumot elviszitek a Discósnak!

TOTYA: Albumot? Minek?
 JÓNI: Persze, minden úgy lesz, ahogy kívánjaaaa...
 KASZTAROV: Kasztarov.
 JÓNI: Kasztarov úr!
 TOTYA: *(Jóninak)* Te, ez orosz. Kinyírom a Discóst.
 KASZTAROV: Nos. Szerdán...
 TOTYA: Holnapután? *(Kasztarov legyint, mire Totya beszívja a száját és képtelen megszólalni)*
 KASZTAROV: ...éjjel elmentek a Gyöngyvirág térre, és ott vártok. Értitek?
 JÓNI: Én mindig ott vagyok.
 KASZTAROV: Mi van?
 JÓNI: Ott a kávéházam. Meg a Totya is ott lakik.
 KASZTAROV: Helyes. Szóval ott lesztek este tíz óra harmincháromkor. És egyszer csak a földből kiugrik egy medál. Világos?
 JÓNI: Mint a Nap. A földből *(kényszeredetten)* kiugrik egy medál. *(Totya csak hűmmög és bólogat)*
 KASZTAROV: Ezt elhozzátok nekem ide, a szállodába, és átadjátok a szobámban tizenegy óra hétkor!
 JÓNI: Minden így lesz.
 KASZTAROV: Nagyon helyes. Most mehetek. De ne feledjétek, ha eltértek a tervtől, jön a tangó és a szerelem. Továbbá, esetleg fel akartok majd mászni a Szabadság hídra. *(legyint mire Totya meg tud szólalni)*
 JÓNI: Minden rendben lesz, Kasztarov Úr!
 TOTYA: Minden. Hozzuk a medaliont.
 KASZTAROV: Szép napot!

Kasztarov elmegy. Jóni és Totya lerogy a fotelbe.

JÓNI: Mi a sündörgős ménkű volt ez?
 TOTYA: Nem tudom, de szörnyű volt. Csak szívtam a szám, csak szívtam, majd kiesett a fogam...
 JÓNI: Ki volt ez? És hogy csinálta?
 TOTYA: Valami ördög volt...
 JÓNI: Túl sok horrort nézel. Ez egy hipnotizőr.
 TOTYA: Ha te mondod. És megyünk a medálért?
 JÓNI: Ami a földből ugrik ki? Megvesztél?
 TOTYA: Nem megyünk?
 JÓNI: Ez csak átvert minket. Persze, a földből ugrálnak a medálok, nem.
 KASZTAROV: *(fentről hangzó szózat)* Nem ajánlom, hogy kételkedjete!

Mindketten felugranak, és keresik Kasztarovot, de nincs sehol.

KASZTAROV: *(fentről hangzó szózat)* Rajtatok tartom a szemem!
 TOTYA: A rohadt életbe, ez hall és lát!
 JÓNI: Hogy csinálja?
 TOTYA: Mi lesz, ha a Discósnak az albumot adjuk oda a kép helyett?
 JÓNI: Nem tudom, de ha nem adjuk oda, az orosz csinál ki bennünket.

Kázmér lép oda hozzájuk.

KÁZMÉR: Hahó, fiúk! Mit kerestek itt?
 JÓNI: Kázmér?

TOTYA: Csak nézelődtünk.
 JÓNI: Egy előadáson voltunk, de már éppen indulunk.
 KÁZMÉR: Csak nem Kasztarov előadásán? Én is el akartam jönni, de dolgoztam.
 JÓNI: Kasztarov?
 KÁZMÉR: Igen, Kasztarov, az orosz parafenomén.
 TOTYA: Para mi?
 KÁZMÉR: Olyan ember, aki képes uralni az emberek gondolatait. És képes fellökni egy teljes teremnyi publikumot, akár a város másik részéről.
 JÓNI: Távolról?
 TOTYA: *Publikot?*
 JÓNI: A város másik végéről?
 KÁZMÉR: Kanalat hajlít, és súlyzótarcsákat ragaszt akárcikre. Azt olvastam Kasztarovról, hogy úgy jött rá a képességeire, hogy nem engedte megszólalni órán az énektanárát. Mert idegesítette. És a legjobb, egy bemutatón két férfit lassúztatott. Már majdnem csókolóztak is.
 JÓNI: Aha. És te? Mi járatban?
 KÁZMÉR: Csak egy csomagot hoztam a recepcióba. Egy albumot.
 JÓNI, TOTYA: Mit?!!!

6. Jelenet

Andris és Ica érkezik az előcsarnokba.

ICA: Ülj le! Én megkeresem a barátomat, max öt perc, és mehetünk.
 ANDRIS: Csak igyekezz, utálok a szállodákat.
 ICA: Röpülök!
 ANDRIS: Na, épp ettől félek.

Kandarai lép Andrishoz, néger nőnek maszkírozva, törzsi ruhában.

KANDARAI: Sz! Sz!

Adris nem ismeri meg.

KANDARAI: Sz! Sz! Andris!
 ANDRIS: Ismerjük egymást?
 KANDARAI: Én vagyok Kandarai százados!
 ANDRIS: Csendesebben, százados úr, még valaki meghallja!
 KANDARAI: Maga értetlenkedik. Jelentsen!
 ANDRIS: Délelőtt voltam bent, azóta nem történt semmi.
 KANDARAI: Hiszen itt van a szállodában, ez magának semmi?
 ANDRIS: Csak az Ica jött valami ismerősehez fűért. Piti drogdíler, de már jelentettem.
 KANDARAI: Fűvezik?!
 ANDRIS: Dehogy, csak iszik, a fűvet eladja.
 KANDARAI: Mi van?! Na, hagyjuk, majd később elkapjuk. Most megfigyelek.
 ANDRIS: Kit?
 KANDARAI: Régi kuncsaft. Igen régi. De még nem akadt horogra.
 ANDRIS: Százados úr, ne csigázzon!
 KANDARAI: Türelem, hadnagy úr! Türelem! Kasztarovnak hívják. Szerintem volt KGB-s. Azok meg tudja, milyenek, beépülnek a maffiába, és már kész is a baj.

ANDRIS: Kasztarov? A parafenomén? A Dudás ismeri. Valami medál kell neki...
KANDARAI: Na, látja! Ez lesz a maga orosz milliomosa, aki az autókért jött.
ANDRIS: Valami spirituális üzletük van. Dudás megszerez neki egy medált, vagyis átakarja verni... Na, mindegy, ezért árok én összevissza.
KANDARAI: Érdekes, nagyon is érdekes. Csak figyeljen, és ez a Kasztarov nagyon fontos. Vigyázzon!

Kasztarov átmegy az előcsarnokon, és végigméri Kandarait.

KASZTAROV: *(kettőjükhöz)* Ma szép esténk lesz! Akár sétálhatna is, százados úr!
(kimegy)
KANDARAI: Megismert, de hogyan...

Ica jön vissza.

ANDRIS: Menjen, százados! Itt az Ica!
ICA: Csak öt percre hagylak itt, és már is becsajozol? Honnan szalajtották ezt a szenyoritát?
KANDARAI: *(megcsókolja Kázmért)* Majd írj! Te csödör!
ANDRIS: *(mozdulatlanul, nyitott szemekkel állja a csókot)* Majd írok!
ICA: Micsoda nő! De én is szenvedélyes vagyok, ám. Tudom, hogy kollegák nem szoktak, de hátha te vagy a férfi az életemben?
ANDRIS: Az. Mi van? Na, vegyél vissza Ica, mert kisodrószt!
ICA: Jól van, na! Nem akartam belerombolni az intim arcodba. Mehetünk.
Megvan a zöldség! Én már be is álltam.
ANDRIS: Már én is.

7. Jelenet

Szálloda. A színen Totya, Jóni és Kandarai egy tolószékben, öregembernek álcázva.

TOTYA: Nem hiszem el, hogy önként visszajöttünk ide!
JÓNI: Semmi gond nem lesz. De hallottad a Discóst, nem?
TOTYA: Nem hittem volna, hogy a Discós ekkora alvilági...
JÓNI: Nem hittem volna, nem hittem volna... Mit gondolsz, miért jöttünk el a képért, ami mellett elmentél?
TOTYA: Tisztára olyan volt, mint egy hülye tapéta!
JÓNI: Tapéta keretben? Kandinszkij, érted? Az egy Kandinszkij! Ez volt a dolgod! Megbeszéltük, enyém a folyosó, tiéd a kép. És nem veszed észre... A Discós szétszedi a kávézóm, érted, a te hülye üzleted miatt!
TOTYA: De minden olyan hirtelen történt, és futnom kellett.
JÓNI: Tizenöt éve nem csináltam balhét, és mi történik? Persze aki veled kezd, az magára vessen.
TOTYA: Jól van, na! Értem. De mégis, nem veszélyes ez? És ha tudja, hogy visszajöttünk? És nem a téren ülünk?
JÓNI: Csak holnap kell ott lennünk, te nagyon hülye. És én felkészültem, ma Kasztarov az ELTE Pszichológiai Intézetében tart bemutatót.
TOTYA: Vagyis?
JÓNI: Vagy is szarrá vizsgálják az agyát, a város másik felén.
TOTYA: De tudod, hogy onnan is képes.
JÓNI: Ne majréz már! Különben is, mi nem csinálunk semmit. Erről jut eszembe. Hol van Kriszta?

TOTYA: Épp takarít. (*vigyorog*)
JÓNI: Nem azt mondtad, hogy recepciós?
TOTYA: De az! Csak kódoltam a behatolást. Te, Jóni! Nekem fura az az öreg!
(*Kandaraira néz*)
JÓNI: Alszik.
TOTYA: De nyitva van a szeme.
JÓNI: Az ilyenek még köpködni is szoktak álmukban. Amúgy onnan biztosan nem hall minket. Ne majréz!
TOTYA: Az igaz. Ott jön Kriszta!

Kriszta egy papírba csomagolt képpel érkezik.

KRISZTA: Itt a képed! Kisbucuska!
JÓNI: Én?
TOTYA: Nem. Én!
JÓNI: Kisbucuska? Te jó Isten! Ez az? Biztos? (*a képre mutatva*)
KRISZTA: Egy háromszög, meg egy vörös karika zöld alapon és rohadt sok kis vonalka...
TOTYA: Hát *mé* nem nézzük meg?
JÓNI: Tök hülye vagy? Itt akarod nézegetni? A recepcióba' még kamera is van, ugye, Kriszta?
KRISZTA: Az csak kamu, a hülyéknek.
JÓNI: Küldesd el egy futárral a Discósnak!
KRISZTA: Rendben. De minek? Mért nem vizitek el ti?
TOTYA: Tényleg, miért nem?
JÓNI: Nem. Mi csak meggyőződünk róla, hogy minden okés volt.
KRISZTA: Nekem jó. De a bantu feketemunkás kulcsával csináltam, akit már fel is jelentettem. Holnap már Katmanduba lesz, vagy hol. Szóval, mi nem leszünk gyanúval árnyékolva.
JÓNI: Akkor is jobb így. Kasztarovról van szó.
KRISZTA: Nem Kandinszkij? Na! Csók, Kisbucuska!
TOTYA: Pá, édeske!

Kriszta elmegy.

JÓNI: Te aztán szép kis pacsker vagy! Tűnjünk el innen!
TOTYA: Az jó lesz! Borsószik a hátam ettől a helytől.

Kimennek, Kandarai körülnéz, nem látják-e, majd feláll tornázni.

KANDARAI: Na, végre eltűntek. Mit akartak azzal a csomaggal? Biztos nem volt jó az ár. Nem jött össze az üzlet. Nem tudom, bealudtam. Az ember csak ücsörög ebben a kényelmes székben a takaró alatt, és már el is alszik. De ezek biztosan rosszban sántikáltak, majd ezeken is rajta tartom a szemem.

8. Jelenet

Andris lép az előcsarnokba.

ANDRIS: Helló, főnök!
KANDARAI: Óvatosan! Üljön le a fotelbe, mintha újságot olvasna! (*Andris leül Kandarainak háttal*) Mit tudott meg?

ANDRIS: Két kocsit elpasszolt a Dudás.
 KANDARAI: Az oroszoknak?
 ANDRIS: Nem tudom, csak reggelre már nem volt meg.
 KANDARAI: Gyűjtött bizonyítékot?
 ANDRIS: Nem. Elkaptam ezt a betegséget, na, mi a neve. Az, amelyiktől az ember nem hagyja el a vécét.
 KANDARAI: Bizonyíték! Érti? Bizonyíték! Különben nem megyünk semmire! A maradék autón ott legyen a szeme!
 ANDRIS: Résen leszek!
 KANDARAI: Az oroszról mi hír?
 ANDRIS: A magáéról, vagy a Dudáséról? Vagyis a Dudásnak, mondhatjuk, hogy két orosz van...
 KANDARAI: Hagyjon az okfejtésével! Kasztarovval mi van? És biztos lehet benne, hogy a két orosz egy és ugyanaz.
 ANDRIS: Annyit hallottam, hogy lesz valami gyűlés...
 KANDARAI: Hol?!!
 ANDRIS: Hát itt a szállodában. Valami külön teremben.
 KANDARAI: *(mutatja)* Ott, ni! Na, ez végre jó hír!
 ANDRIS: Valami rendi gyűlés lesz. Nem tudom milyen rend, de gondolom, papok jönnek.
 KANDARAI: Most még a hülyesége sem tud kihozni a sodromból!

Ica és a boszinfős Dalma lép a szállodába.

KANDARAI: Maradjon mozdulatlan! Itt vannak a boszinfős haverjai!
 ANDRIS: De főnök!
 KANDARAI: Hallgasson!

Dalma körülnéz, de nem veszi észre Andrist.

DALMA: Senki.
 ICA: Miért kellett idejönnünk? A Bosziban nem lett volna jó?
 DALMA: Ne nyavalyogj.
 ICA: Ott maradt az ebédem.
 DALMA: Hallgass már egy kicsit! Fontos dolgot kell megbeszelnünk, amit ott nem lehet. És azért jöttünk ide, mert itt nyugalom van. De ez lényegtelen. Azt mondd meg, hogy álltok a medálkereséssel?
 ICA: Hát... Jól.
 DALMA: Jól?!
 ICA: Van már három kutatóárok, és Andris most jelölte ki a negyediket...
 DALMA: Szóval, fogalmatok sincs, mit csináltok.
 ICA: De igenis van! Most már bottal keressük, azzal a lengyellel.
 DALMA: Lengyelbottal? Ti?
 ICA: Ki lettünk képezve. Vagyis az Andris. Én nem tudom megfogni, mert hozzám ragad. Biztos is. Csak állandóan vizet találunk, nem a medált. Te, Dalma, az a tér tele van frankó kutakkal, csak ki kéne őket ásni.
 DALMA: Elég! Két baj van. Az egyik, hogy fogalmatok sincs, mit kerestek, és hogy nem jó a lengyelbototok programozása.
 ICA: Gondolod?
 DALMA: Tudom. Na, ide figyelj! A medál egy középkori régiség, akkora, mint egy kávé alátét...
 ICA: Kávéalátét, értem.

DALMA: ...aranyból készült, és van a közepén egy piros rubin. Meg áll rajta néhány felirat, de azokat úgy sem tudod elolvasni.

ICA: Arany, rubinnal? Világos.

DALMA: A Dudás magának akarja, de nekem ebből elegendem van. Hány éve keressük neki a sok pénzt?

ICA: Ami igaz, az igaz. De a Dudás el akarja adni a medált.

DALMA: Már nem. Valahogy rájött, milyen hatalommal bír.

ICA: Aha. Milyennel?

DALMA: Már elmagyaráztam egyszer, hatalmas boszorkányokká tesz bennünket.

ICA: Ja, már dereng.

DALMA: Ugye? Szóval mi lenne, ha megszereznénk a medált magunknak?

Andris egy újsággal az arca előtt Ica és Dalma mögött a szálloda kijárata felé hátrál.

ICA: Az Andrissal?

DALMA: Dehogyan az Andrissal! Csak mi.

ICA: De hát az Andris mindig ott van, és sokkal okosabb is, mint én. Szóval szerintem ő sokkal előbb megtalálja.

DALMA: Andris a Dudás embere. Ő nem kiválasztott, mint mi. Mi boszorkányok vagyunk. Ő meg egy lúzer. Én mondom neked, szegényen fog meghalni.

ICA: De az orra elöl nem tudom ellopni. Ő mindig velem van.

DALMA: Majd éjjel csinálod. Te egyből meg fogod találni, ha segíték.

ICA: Gondolod?

DALMA: Hát persze! Na, tedd a kezéd a mellemre!

ICA: Itt? Én nem komálom ezt az újmódi *homokolást*.

DALMA: Mi? A nyakláncomra tedd! Gyerünk!

ICA: Minek?

DALMA: Mert arany. Csukd be a szemed! És ismételd: arany.

ICA: Arany.

DALMA: Folyamatosan. Be kell programoznod az agyadat!

ICA: Az agyamat? Okés. Arany, arany, arany...*(folyamatosan)*

Dudás lép a szállodába, épp mikor Andris már kimenne az ajtón. Egymással farkasszemet néznek.

DUDÁS: Szevasztok! Hát ti? *(Dalma és Ica is megfordul)*

DALMA: Mi? *(kis szünet után)* Andris, te is itt vagy? Mikor jöttél?

ANDRIS: Épp most.

DALMA: Gézával?

ANDRIS: Nem. Épp egy gondolattal előtte, de már megyek is. Anyám itt felejtette az esernyőjét.

DUDÁS: Nincs is nálad esernyő.

ANDRIS: Nincs... mert anyám rosszul emlékezett, és máshol hagyta el. Vagy valami gazdag csóka ellopta.

DUDÁS: *(a többiekhez)* És ti?

DALMA: Mi? Csak most futottunk össze.

ICA: Úgy, úgy. Egészen véletlenül.

DUDÁS: Egy szállodában? Ami a Boszinfő szomszédságában van?

ICA: Engem elkaptott a hascsikarás... és itt ugye jó a vécé.

DUDÁS: Nem hiszem el, hogy nektek folyton vécéznetek kell. De ennyiből a Boszinfőba is bemehettél volna.

DALMA: De az zárva volt.

ICA: Igen, igen, be volt zárva. Nagyanyám szerint a legfontosabb dolog, hogy mindig tudd, hol a vécé.
DUDÁS: És miért is van zárva a Boszinfó munkaidőben, Dalma?
DALMA: Mert dél van.
DUDÁS: Én nem emlékszem, hogy lenne nálunk ebédszünet.
DALMA: Nem volt senki és... és találkoztam valakivel.
DUDÁS: Valakivel?
DALMA: Egy barátnőmmel.
DUDÁS: És hol van a hölgy?!
DALMA: *(a recepció pult felé mutat)* Ott van. Szia, Kriszta! Most már megyek!

Kriszta feláll a pult mögül, és integet.

KRISZTA: Jó volt találkozni! Majd az osztálytalálkozón.
DALMA: Szia!
DUDÁS: Osztálytalálkozó? Az jó dolog.
ICA: Osztálytalálkozó??
DUDÁS: Nekem nem tetszik, hogy ti nem a medált keresitek!!
ANDRIS: Már hogy a fenébe ne keresnénk.
ICA: Most nyitjuk a negyedik kutatóárcot...
DUDÁS: A negyediket?!! Csak egyet kellett volna, a medál fölött! Használjátok már azt a lengyelbotot, mert nem is tudom, mit tesztek veletek.
ANDRIS: Csak ebédszünetet tartottunk.
ICA: De már megyünk is.

A szálloda ajtaja feltárul, Totya és Jóni tangózik be, kezükben a festménnyel.

ANDRIS: Hát ilyet én még nem láttam!
TOTYA: Nem hiszem el, már megint itt, az az érzés!
JÓNI: Ne szoríts annyira!
TOTYA: Nem direkt, Jóni! Nem direkt!

Az ajtón Kasztarov lép be.

KASZTAROV: Brávó! Brávó! Csak tüzesen azt a tangót! Egy, két, há'! Kérem a képet! *(átadják tánc közben)* Köszönöm! Használják ki a teret, uraim!
KRISZTA: Totya, te mit csinálsz?!
TOTYA: Nem én csinálom!
KASZTAROV: Á! Kriszta kisasszony! Talán ön is csatlakozni akar? *(Kriszta is tánc lépéseket tesz)*
KRISZTA: Én nem!
KASZTAROV: Vagy nem is! Inkább énekelne, ugye!

Kriszta megáll, és énekelni kezd.

ICA: Ez beszárás!
DUDÁS: Üdvözlöm, mester! Óriási megtiszteltetés, hogy eljött...
KASZTAROV: Ja persze, az előadás. El fogok menni, de most csak ez a tangó érdekel. Hát nem szép?
ICA: Ezek most szeretik egymást, vagy mi?
DALMA: Szép kis pár! Talán Kriszta abbahagyhatná!
KASZTAROV: Ó, nem. Ő is megérdemli.

DUDÁS: Ugyan, tudatlanok! Ez most egy elme-bemutató. Kasztarov az elméjével irányítja ezeket az embereket. Ez fantasztikus!

ANDRIS: Bravó!

ICA: Bravó!

KASZTAROV: Na, most már elég barátaim! (*a tánc abbamarad*) Jóni, Totya most már induljanak a dolgukra, ahogy megbeszéltük. És a jövőben mellőzhetjük a hitetlenkedést, jó?

JÓNI, TOTYA: Persze, persze. Megyünk. Végezzük a dolgunkat.

TOTYA: Ezért a Discós ránk küldi a Drabált.

JÓNI: Majd kidumálom valahogy.

Kimennek.

DUDÁS: Á! Szóval, egy kis leckéztetés volt. Bizony az emberek hitetlenné váltak. De szoktam is mondani, jobb az embereknek a tudatlanság, mert bizony rettegnének, ha tudnák, hogy micsoda spirituális erők uralkodnak a földön.

KASZTAROV: Igen, igen. Kriszta kisasszonynak köszönjük a dalt. Remélem nem haragszik meg egy kis tréfáért.

KRISZTA: Nem, dehogy. Köszönöm a művész úrnak a csodás bemutatót.

Újra fentről szólal meg Kasztarov hangja (a szája mozdulatlan), amit csak Kriszta hall.

KASZTAROV: Kriszta, drága, ugye most már jó lesz? Nem szokás más emberek festményeit ellopkodni, jó? Annak a szegény embernek havonta elküld, mondjuk, húszezer forintot, egy évig!

KRISZTA: Természetesen. Minden úgy lesz. (*visszamegy a recepcióba*)

DUDÁS: Ott lesz a szerény gyűlés, Kasztarov úr!

KASZTAROV: Tudom, tudom! (*elindul a helység felé*)

DUDÁS: Csak Ön után! (*Kasztarov bemegy a terembe, Dudás Andrisékhoz fordul*)
Mit álltok itt? Nyomás kutatni! Dalma, azt hiszem, az ebédszünetnek vége!

ANDRIS, ICA: Máris indulunk! Már itt sem vagyunk! (*kimennek*)

DALMA: Kicsit visszavehetnél, Gézuka!

DUDÁS: Mi van?

DALMA: Megyek nyitni.

DUDÁS: Na azért!

Dudás is eltűnik. Kriszta siet oda Dalmához.

DALMA: Minden rendben van?

KRISZTA: Persze. De nagyon erős, hallottam a hangját a fejemben.

DALMA: Majd elkapjuk a frakkját, ha nálunk lesz a medál! De addig (*a kezét Kriszta feje fölé teszi*) itt ez a védő mágia.

KRISZTA: Csodálatos vagy, papnőm, már érzem is a hatást!

DALMA: Kiváló boszorkány vagy te is. Most menj! Áldassék a hold!

KRISZTA: Áldassék a hold!

Mind a ketten kimennek.

KANDARAI: Te atya úr Isten! És még én vagyok rigolyás? Áldassék a hold? Persze, a tangó sem volt semmi. Ez mind eszement! És folyton ez a medál. Itt egy kiterjedt bűnbanda garázdálkodik, de én a végére járok. Most már csak be kéne jutnom a gyűlésre. (*Kandarai eltűnik a különterem ajtaja mögött*)

II. Felvonás

9. Jelenet

Kasztarov szállodai szobája. Kriszta kotorászik a szekrényben.

KRISZTA: Biztos nem fogja tudni, hogy itt jártunk? Nekem a fejemben beszélt ez az orosz.
DALMA: *(a másik szobából)* Most már levédtem magunkat mágiával!
KRISZTA: Én azért nem nagyon bízom egy fotón átszúrt horogtüben.
DALMA: Most azonnal végezd el a törő bűbájt!
KRISZTA: Jó, jó! *(a feje fölé tartja a kezét, és helyben futva forogni kezd)*
DALMA: Az óramutató járásával ellentétesen!
KRISZTA: Ja, persze. *(megfordítja az irányt)* Kész.
DALMA: És ne kételkedj többet!
KRISZTA: *(tovább kotorászik)* Semmi! Semmi! Hova a fenébe rakhatta?

A másik szobából Dalma lép ki kezében a még mindig becsomagolt képpel.

DALMA: Szerintem ez az.
KRISZTA: Igen. Megismerem, én csomagoltam be.
DALMA: Ezért még számolunk. Minek adtad oda ennek a két idiótának.
KRISZTA: Nem mondtad, hogy nekünk is kell ez festmény. Meg tudod a Totya a pasim.
DALMA: Nem mondtam, nem mondtam... Hogy járhatsz te ezzel a mamlasszal? Na, mindegy. Óvatosan kicsomagolom és lefotózzuk.
KRISZTA: Persze. Csak siessünk, nehogy itt érjen.

Dalma kicsomagolja.

DALMA: Még mindig tart az a nyavalyás gyűlés. A múltkor is volt vagy négy órás.
KRISZTA: Elég randa!
DALMA: Ez egy Kandinszkij!
KRISZTA: Sokat ér?
DALMA: Mint Kandinszkij sokat, mint térkép felbecsülhetetlen.
KRISZTA: Mint térkép?
DALMA: Igen, ez egy térkép a medál pontos helyéhez.
KRISZTA: De a medál a Gyöngyvirág téren van, nem?
DALMA: De igen. Csak a pontos helyét nem tudja senki, csak az...
KRISZTA: Csak az?
DALMA: ...aki elrejtette.
KRISZTA: Kandinszkij?
DALMA: Dehogyan Kandinszkij! A medált egy varázsló rejtette el a középkorban a téren, és a rend őrizte a titkát.
KRISZTA: A Dudás rendje?
DALMA: Dehogyan is, az egy idióta! A rózsakeresztesek.
KRISZTA: Aha. Ha te mondd.

Dalma lefotózza.

DALMA: Kandinszkij az egyik nagymesterük volt, ő kódolta a térképet képbe.
KRISZTA: Aha. És te le tudod olvasni? Mert nekem csak sok krikszkraksz.
DALMA: Még nem, de megfejttem meditáció közben az izzasztókamrában.
KRISZTA: Hova mégy? A Gellértbe?
DALMA: Mi van? Csomagold vissza!
KRISZTA: És akkor minek kellett az Ica?
DALMA: Biztosítéknak, ha kicsúsznánk az időből.
KRISZTA: Értem. Mert jön az üstökös. Öt is bevesszük a rendbe?
DALMA: Dehogysis! Tűnjünk el!

Kimennek, de a becsomagolt képet ebben a szobában hagyják. Nem sokkal később Totya és Jóni jön be.

TOTYA: Én ezt...
JÓNI: Tudom, nem hiszed el.
TOTYA: De hát délben is mi volt!
JÓNI: Hagyd abba! Most nem csinálunk semmit csak egy képet...
TOTYA: De hát betörtünk!
JÓNI: Nem törtünk be, csak adtam egy ötöst a takarítónak.
TOTYA: Olyan vészjóslóan vigyorgott.
JÓNI: Ne legyél már ilyen... Örülnél inkább, hogy kidumáltam magunkat a csávából a Discósnál.
TOTYA: Az jó, hogy elég neki egy fotó. De miért nem nyit ki egy albumot, vagy ott az internet is. Ez híres festő! Ez egy *Kadnyszki*, nem?
JÓNI: Kandinszkij! De ez a festmény egy ritkaság, nincs róla kép.
TOTYA: De minek a Discósnak egy fotó? Azt nem tudja eladni.
JÓNI: Hallgass már! (*Jóni észreveszi a becsomagolt képet*) Itt van, ni! Vedd elő a gépet! Már ki is csomagolom. Kapd le!
TOTYA: Ez digitális?
JÓNI: Jaj, Istenem, add ide! (*lefotózza*) Na, kész is van! Visszacsomagoljuk...

Kintről kulcsörgés.

TOTYA: Visszajött! Most mi lesz?
JÓNI: Gyorsan! Nyomás a szekrénybe!
TOTYA: De ez átlát a falakon!
JÓNI: Menjél már!

Eltűnnek a szekrényben. Kandarai lopakodik be.

KANDARAI: Nyitott ajtó, vetett ág! Ekkora nagyember, és nyitva hagyja az ajtaját? Na, lássuk az íróasztalt. (*kotorászik*) Egy biblia (*végig forgatja a könyveket*), egy tibeti halottas könyv és a Micimackó? Ez is buggyant, akármekkora KGB-s. Persze még mindig remekül dolgozik, sehol egy árulkodó nyom, egy cetli. Talán van valahol egy széf.

Elkezdi kopogtatni a falat, közben észreveszi a képet.

KANDARAI: A kép. A rejtélyes, titokzatos kép (*kicsomagolja*). No, nézd csak, egy Kandinszkij! Most megvagy! Biztosan lopott! Itt egy fényképező! (*felveszi Jóniék gépét*) Csak lefotózom, megnézem a keresett képek között, és már el is kaptalak! Végre megleszel! És akkor már mindent rád bizonyítok! (*a*

fényképezőből kiveszi a kártyát) Amire rájön, hogy nincs meg a memóriakártya, addigra már vissza is jövök a kommandóval.

Indul az ajtó felé.

KANDARAI: Legközelebb, ha megfigyelésre megyek, viszek magammal kamerát is.

Kandarai látja, hogy nyílik az ajtó, mire fessegetni kezdi Jóniék szekrényének az ajtaját. Az ajtó kicsit kinyílik, de aztán visszacsukódik.

ANDRIS: Főnök!
KANDARAI: Te vagy az, Andris? A frászt hoztad rám.
ANDRIS: Most lett vége a gyűlésnek. Kasztarov jön felfelé a lépcsőn.
KANDARAI: *(még mindig a szekrényajtót nézve)* Valaki van a szekrényben.
ANDRIS: Főnök, jöjjön már! *(Andris kirántja Kandarait az ajtón)*
TOTYA: *(feltépve a szekrényajtót)* Hallod? Jön az orosz!
JÓNI: Nyomás kifelé! Én hozom a fényképezőt.

Totya és Jóni megáll az ajtó előtt, mert kintről megszólal Kasztarov.

KASZTAROV: Hová is tettem azt a kulcsot.
TOTYA: És most?
JONI: Ki az ablakon!
TOTYA: De az emeleten vagyunk!
JÓNI: Majd leereszkedünk a villámhárítón!
TOTYA: Hiszen vihar van!
JÓNI: Na! Ugorj!! *(eltűnnek az ablakon át)*

Az ajtó kinyílik, Kasztarov lép be Kázmérral.

KASZTAROV: Csak meg lett az a fránya kulcs.
KÁZMÉR: És Adme vagy Kasztarov? Nem is tudom, hogy szólítsalak?
KASZTAROV: Mondtam már, a nevek csak címkék. Jönnek és mennek. Az Adme jó lesz.
KÁZMÉR: Adme! Ez mind igaz? Az élet elixír, a fémek arannyá változtatása, mind?
KASZTAROV: Nagy része. De biztos lehetsz benne, hogy a piramisokat nem felülről lefelé építették. És UFO úrvonat sem kering a föld körül. De az elixír igaz. Örökké élhetnék? Csak az elixírt kell összekotyvasztanom?
KASZTAROV: Nem hiszem, hogy neked az elixír lenne az életfeladatod. Örök élet? A lelked halhatatlan.
KÁZMÉR: Azt tudom, de ha a testem örökké élne. Láthatnám, mi történik majd száz év múlva. És olyan dolgokra emlékeznék, amit a történelemkönyvek írnak. Fantasztikus lehetőség lenne.
KASZTAROV: Dehogy. Börtön volna. Az alkímisták, akik az elixírt megalkották, éppen erre jöttek rá. Mert, ahogy azon fáradoztak, hogy ólomból aranyat csináljanak, maguk változtak, tisztultak meg. És felismerték, hogy minden ember feladata, hogy emberólomból, emberarannyá váljon.
KÁZMÉR: Nem egészen értem. *(majdnem ráül a képre)* Bocsánat, nem vettem észre. Mi ez?
KASZTAROV: Egy Kandinszkij-kép, de a másik szobában kéne lennie.
KÁZMÉR: Valami baj van?
KASZTAROV: Nincs, csak járják a dolgok az útjukat. *(kinéz az ablakon)* Jó magas.

KÁZMÉR: Hogyan?
KASZTAROV: Semmi, semmi. Szóval az életnek célja, feladata van.
KÁZMÉR: Ezt mintha már mondtad volna.
KASZTAROV: Meg kell élned, amit választottál! Be kell futni a pályád. Vagy mondhatom úgy is, hogy tanulnod kell!
KÁZMÉR: Hát én választottam leckét?
KASZTAROV: A keletiek szerint itt a földön minden ok és okozat. Bármilyen, amit teszel, rád hat, újabb és újabb leckéket állít eléd, amit addig újra kapsz, amíg meg nem tanultad. Érted?
KÁZMÉR: Értem, de mi köze ennek az elixírhez?
KASZTAROV: Csak az, hogy ha elvégezted a dolgot, akkor tovább kell menned.
KÁZMÉR: Ez a reinkarnáció?
KASZTAROV: Ez. Képzeld el, az újabb leckéhez megint kellene születned, de az elixír nem enged elmenni. A halhatatlan lelked síkján nem tudsz tanulni, mert mindent színről-színre láatsz. Ezért kell leszületned, hogy fejlődj, hogy nemesedj.
KÁZMÉR: És a kereszténység tévedett?
KASZTAROV: Nem. De nem mindenki választja az egyszerűbb utat.
KÁZMÉR: Zavaros ez nekem. Jó úton járok?
KASZTAROV: Az út se nem jó, se nem rossz. Csak út, amit be kell járni. Magadnak kell döntened! Olvasnod kell a jelekből! Jézus is azt mondta, gyümölcséről ismeritek meg a fát.
KÁZMÉR: Olvasni a jelekből? Azt hittem azért találkoztunk, hogy tanuljak tőled.
KASZTAROV: Most is tanulsz, nem?
KÁZMÉR: Tanulok, de azt mondod, hogy az elixír, a csodák nem számítanak.
KASZTAROV: A csodáknak csak akkor van értelmük, ha utat mutatnak másoknak. Különbözik csak felvágásra jók, és elhíthetik veled, hogy egyre inkább istenné váltál. Az egyetlen dolog, aminek értelme van, az a gyógyítás, a segítség.
KÁZMÉR: Akkor nem is varázslóvá kell válnom.
KASZTAROV: Ki mondta neked ezt a szamárságot?
KÁZMÉR: Hát a Dudás.
KASZTAROV: Dudás?
KÁZMÉR: Ő igaz ember, nem?
KASZTAROV: A Dudás? Messze áll ő az igazságtól...
KÁZMÉR: Hiszen ott voltál a gyűlésén! És a rend tagja vagy, nem?
KASZTAROV: Van, aki szép szóból tanul, van, aki nem. Valakit egészen nyakatekerten kell a helyes irányba terelgetni. A Dudás is ilyen. Most menj! Dolgom van.
KÁZMÉR: De a tanulás? És... És sok minden van, amit még nem tudok.
KASZTAROV: Majd rájössz azokra is. Ne feled, a kiút mindig befelé és felfelé van.

Kasztarov finoman kivezeti Kázmért az ajtón.

KÁZMÉR: Hogyan?! (már kintről) De ugye találkozunk még?
KASZTAROV: Még egy darabig itt leszek! Most minden jót, Kázmér! (Kasztarov becsukja az ajtót) Nemsokára, Kázmér! Nemsokára mindent megérintesz. Megérted azt is, hogy én csak útbaigazíthatlak, de nem mehetek végig helyetted a buktatókon, barátom. Itt az ideje, hogy aludjak egyet. A játszma már elindult, mindenki mozgásban van.

10. jelenet

A Boszinfőban. A színen Dudás és Dalma.

DALMA: Jó reggelt!
DUDÁS: Jó reggelt!
DALMA: Jól sikerült a gyűlés?
DUDÁS: Remekül. Most már ki kéne nyitni, nem?
DALMA: Már nyitva vagyunk.
DUDÁS: Végre valami jó hír. Andrist és Icát nem láttad, ugye?
DALMA: Nem.
DUDÁS: Helyes. Nagyon helyes. Ha véletlenül a medál nélkül be akarnának jönni, akkor zavard vissza őket, mert ha szemem elé kerülnek, akkor...*(becsapja az irodája ajtaját)*

Dalma telefonál.

DALMA: Most jöhetsz! Dudás? Pukkadjon meg... meditál. Reggeli rendes meditáció. Mi az, hogy rendes? Hát hogy mindennap egy órát bent eszi a fene az irodájában. Már mért ne jutottam volna, de gyere inkább személyesen. Szia! Szia! *(leteszi)*

Ica lép a Boszinfóba, óvatosan.

ICA: Géza?
DALMA: Ne suttogj, meditál!
ICA: Ja. Akkor bejövök.
DALMA: Na, mire jutottál este?
ICA: Nehéz ügy ez.
DALMA: Nem ment?! Beprogramoztalak, nem?
ICA: Be hát. Azzal nincs semmi gond csak a medállal.
DALMA: Bökd már ki!
ICA: Kimentem éjjel a térre. Először a kutatóárkokat vizsgáltam át, három halott, de a harmadik egész jó.
DALMA: Mi az, hogy egész jó? Ne idegesíts!!
ICA: Ott találtam egy avar kori melltűt és két fülbevalót, nem volt nagy pénz, de a számlákat végre befizettem...
DALMA: Micsoda?
ICA: Hát belemásztam az árokba, és olyan bizsergő érzésem volt... És kicsit kaparásztam, a sötétben... És hozzáragadt a kezemhez egy csomó dolog.
DALMA: És eladtad? Kinek?
ICA: Hát a Discósnak. Ő mondta, hogy avar a cucc, és hogy nem ér olyan sokat, merthogy az avaroknak nem volt stabil államalakulata.
DALMA: Avar kori? Téged hülyére vett a Discós!
ICA: Igen?
DALMA: Mást nem találtál?
ICA: De igen.
DALMA: Remélem azt nem vitted el a Discóshoz?
ICA: Nem. Elzavart.
DALMA: Hála Istennek!
ICA: Mert a Discós azt mondta, ma nincs nyitva. Valami nagydologgal foglalkozik. Ott volt nála az a kávézós pacák, tudod, az, aki tangózott tegnap.
DALMA: Igen.

ICA: Én csak annyit hallottam épp – kicsit bemásztam a pinceablakon – hogy valami Kandinszkij képről volt szó, és valami memóriakártyáról, meg hogy a Drabál berakja őket a Dunába betoncsizmával. Ekkor úgy gondoltam, hogy nem is vagyok olyan jó helyen a pincelejárón, így eljöttem.

DALMA: És mit találtál még?

ICA: *(kivesz egy a zsebéből egy összehajtott rongyot, ami a kezéhez ragad, kis rángatás után a pultra teszi)* Van hat nyaklánc, skorpiós meg rákos, egy törött pecsétgyűrűdarab, két aranygomb, és egy kereszt...

DALMA: Ennyi minden?

ICA: ...még két melltű, szerintem ez is avar kori, és ez a pohár.

DALMA: Úristen, ez egy kész vagyon. Persze csak ha nem a Discóshoz viszed. Én segítek neked eladni, tizenöt százalékért.

ICA: Rendben. Tudod, Dalma, én ezekhez a dolgokhoz hülye vagyok.

DALMA: *(félhangosan)* Nem csak ezekhez. És Andris? Vele mit csináltál?

ICA: Ó a netponton lóg egész nap. Megjöttek valami haverjai, azokkal dumált. Szóval tökre nem vágja, mit csinálok. Szerintem nemsoká meg lesz a medál.

DALMA: Az nagyon jó lenne. Ica, gazdagok leszünk, és lelépünk ebből a koszfészekből.

ICA: És a megvilágosodás? Az már nem számít?

DALMA: Azt nem ebben az életben fogod elérni, Ica! Most menj és keress! Nehogy meglásson az a vadbarom.

ICA: Okés. Megyek. Akkor a cuccot itt hagyom, add el!

Ica kimegy. Kriszta épp bejön.

DALMA: Ezt nézd meg!

KRISZTA: Honnan van?

DALMA: Ica hozta, hogy adjam el! Némelyik avar kori. Egy vagyon. Eladom, az Ica szemét kiszűrjük valamivel, a nagyjával meg lepattanunk. És a medál hatalmával mi leszünk a föld legnagyobb boszorkányai!

KRISZTA: Az jó is lesz.

KRISZTA: Jutottál valamire a képpel?

DALMA: Már hogy ne jutottam volna. A medál a Gyöngyvirág téren van.

KRISZTA: Ezt eddig is tudtuk, nem?

DALMA: Sejtettük, de most már biztos. *(előveszi a kinagyított Kandinszkijt és azon mutogat)* Ide van írva: Gyöngyvirág.

KRISZTA: Ez állat! Magyarul rá van írva. Nem hittem volna.

DALMA: Ma mindenképpen meg kell szereznünk a medált. Az üstökös harmadik harmadában kell elvégezni a szertartást, az pedig éjfélkor kezdődik. A szertartással minden rendben?

KRISZTA: Igen... Majdnem minden.

DALMA: Mi az, hogy majdnem minden?

KRISZTA: *(kivesz egy szürkegyertyát a táskájából)* Szerinted ez jó fekete gyertyának?

DALMA: Ez szürke!

KRISZTA: De jó?

DALMA: Nem hiszem el! Olyat hozzá, ami olyan sötét, mint a telefon! Ha emiatt kell várunk huszonöt évet a következő üstökösig, én megfőzlek!

KRISZTA: Semmi gáz, csak a *marketban* ilyen volt. De nézd meg, a vonalkód mellé azt írták, hogy fekete.

DALMA: Te bevásárló központból akarsz gyertyát hozni egy varázsszertartáshoz?

KRISZTA: Miért, nem jó? A gyertya az gyertya.

DALMA: Na, nagyon gyorsan tűzzél el a boszorkány ellátóba, Pestlőrincre!
KRISZTA: De az olyan messze van.
DALMA: Menjél villamossal! Nem is tudom, hova tettem az eszem, amikor ezekkel kezdtem. Jó, hogy nem a játékboltból akar pisztolyt venni egy bankrabláshoz.

Csörög az Autó Megvilágosodás Temploma telefonja.

DALMA: Már megint ez? *(felveszi)* Háló! Az Autó Megvilágosodás Temploma, miben segíthetek? Értem. Rögtön szólok Krómapátnak. *(feláll és bekopog az irodába)* Géza! A krómapátot keresik.

Dudás kisiet az irodából.

DUDÁS: Meg mondtam, hogy javítsd meg, nem?
DALMA: Megmondtad.
DUDÁS: Háló! Itt krómapát beszél! Hogyne. *Harasó. Szpásziva.* Bocsásson meg, már megkopott az oroszom érettségi óta. Igen, igen. A szállodával szemben. Boszinfó van kiírva. Várom. *Zdrásztvujtye! (leteszi)* Egy orosz üzletember érkezik nemsokára. Ültesd le! És a jobbik kávéból adj neki!
DALMA: Jól van. Csak egy kávénk van!

Dudás visszamegy, Ica jön vissza.

DALMA: Minek jöttél vissza? Ha a Géza meglát...
ICA: Csak ez a zsebemben maradt, meg is akartam kérdezni, hogy nem erről a medálról van- e szó.
DALMA: Ezen egy fáraó van.
ICA: Akkor jó régi, nem?
DALMA: A hetvenes években anyámnak is ilyenje volt.
ICA: Mennyit ér?
DALMA: Semmit.
ICA: Kár. Hatot találtam. Van kávéd? Mert mindjárt elalszom.
DALMA: Most nem kávézhatsz itt, jön valami orosz üzletember.
ICA: A Dudás meg az üzletemberei.

Nyílik az ajtó és Kandarai lép be ballonkabátban, kalapban.

KANDARAI: *Jól esetét!*
DALMA: Jó napot!
ICA: Még nincs is dél tat!
KANDARAI: *Iggen, iggen. Szép a Napozás.*
ICA: Te érted?
DALMA: *(Icához)* Ez biztos az orosz. Parancsoljon leülni, mindjárt szólok a főnököknek! *Szi-csassz!*
KANDARAI: *Szicsasz, szicsasz. Da. Da.*
DALMA: Mondom, hogy ez az orosz.
ICA: Nekem olyan ismerős.
DALMA: Kávét?
KANDARAI: *Da. Da. Seszty cukorral.*
ICA: Milyen jól beszél magyarul.
KANDARAI: Én, itt lenni harcokcsival. Hosszan állomásozni Piliscsaba.

DALMA: Szólok a Dudás úrnak! (*kopog*) Dudás úr! Itt az orosz vendége!

Dudás kinéz az ajtón.

DUDÁS: (*Dalmához*) Kávét adtál neki?

DALMA: A legjobból.

DUDÁS: Mit keres itt az Ica?

DALMA: Csak kávézni jött.

Dudás meredten nézi Kandarait.

DUDÁS: *Zdrászvujtye!*

KANDARAI: *Zdrászvujtye!*

DUDÁS: A karburátor miatt?

KANDARAI: *Da. Da. Engem érdekelni sok kárburátor.* Persze csak a megvilágosodás tükrében.

DUDÁS: Igen, igen. (*Dalmát félrevonva*) Ki ez?! Ez nem az én oroszom.

DALMA: Akkor kinek az oroszja?

DUDÁS: Mit tudom én kinek az oroszja, de nem az enyém. Ő nem tartozik az egyházunkhoz. (*Kandaraihoz*) És mi szél fújta éppen felénk?

KANDARAI: A nagy orosz szelek.

DUDÁS: Ki ajánlotta az egyházunkat?

KANDARAI: Ez is, az is. Szásenyka, Ivánka és Ludmilla.

DUDÁS: Igen?

DALMA: Nézze meg a névsort.

DUDÁS: Nem kell, oroszom csak egy van. Azt hiszem félreinformálták az urat...

KANDARAI: *Onnek Grigorij.*

DUDÁS: ...kedves Grigorij. Ez itt az Autó Megvilágosodás Temploma.

KANDARAI: Tudom, tudom.

DUDÁS: Mi csak az egyházba belépett tagok autóit vezetjük át az autónirvánába. Sokan azt hiszik, hogy ez egy autóbontó, de nem.

KANDARAI: Érteni. Érteni minden. Jönni belépni. Tudni segíteni, szeretnék sok, BMW-nek, Ferrarinak vagy Mercedesnek eljutni nagy orosz autónirvana.

DUDÁS: (*Dalmához*) Lehet ebből még valami, de azért legyünk óvatosak.

(*Kandraihoz*) Látom, a szíven viseli szegény autók sorsát.

KANDARAI: Da. Da. Nagyon is.

DUDÁS: De a belépési folyamatunk egy kicsit időigényes, és kissé költséges.

KANDARAI: Igen? Mennyire?

DUDÁS: Megadok egy bankszámlaszámot. Oda kellene utalnia félmillió forintot, persze dollárban, és még körülbelül két hét, és köztünk tudhatja magát.

KANDARAI: Két hét? Nem lehetne gyorsabban?

DUDÁS: Hát? Ha még kétszázezerrel megtoldja, akkor lehet két nap.

KANDARAI: Az remek lenne!

DUDÁS: Semmi akadálya, itt a számlaszám.

KANDARAI: *Hude hosszú számlaszám, Kajmán-szigeteki?*

DUDÁS: Pontosan.

KANDARAI: Köszönöm. Nem soka *jelentkezz, hogy segíthessük sokk autókk.* (*kimegy*)

DUDÁS: Láttad? Szemrebbenés nélkül elfogadta az összeget. Mondhattam volna másfél milliót is.

DALMA: Mióta van belépési díj az egyházba?

DUDÁS: Ma óta. Ica! Nem meg mondta, hogy a medál nélkül nem akarlak...

ICA: Csak kávé vizsek az Andrisnak.
DUDÁS: Hiszen a téren ott a kávézó!
ICA: Ezt jobban szereti.
DUDÁS: Nyomás vissza a térre! Legközelebb csak akkor zavarj, ha az én oroszom keres.

Dudás visszamegy az irodájába. Nyílik az ajtó, és Discós lép be.

DISCÓS: *Zdrásztvujtye!*
ICA: Hát ez meg ki?
DALMA: Ez biztos a Dudás oroszja! (*Discóshoz*) Ide tessék helyet foglalni, mindjárt szólok a főnöknek.
DISCÓS: Semmi gond *lenni*. Én *ráérni* kicsi. De azért sürgesd meg, kisanyám, a Gézát mert az üzlet mani!
DALMA: Kávé?
DISCÓS: Nem *köll* a kávé, szóljál a Dudásnak! De tempó kis *kárándás!*

Dalma bekopog Dudás irodájába.

DALMA: Dudás úr! Itt az oroszja.
DUDÁS: (*bentről*) Biztos?!
DALMA: Géza siess már, a nénikédet!
ICA: Én megyek.
DISCÓS: (*Icához*) Jégkirálynőm, vidd magaddal kis *kárándás*, azt kifele fordítsátok át a táblát, hogy *klozet!* És kint annak a szép baromnak mondjátok meg, hogy senki nem jöhet be.
DALMA: Hogyan?
DISCÓS: Úgy hívják, Drabál.

Dudás lép ki az irodából.

DUDÁS: Hát ez megint ki? Te, Dalma! Ez se az én oroszom.

11. jelenet

Gyöngyvirág tér este tíz után, négy elkerített kutatóárok. A színen Kandarai egy sültgesztenyés kocsi mellett ácsorog. Jóni törölgeti az asztalokat. Az egyik asztalnál Totya ül egy korsó sör mellett. Fent az erkélyen Kriszta. András és Ica csíkos fényvisszaverős mellényben.

ANDRIS: Már megint megfigyel? Főnök, miért gesztenyét árul?
KANDARAI: Csak ez volt már raktáron, a kábitószeresek kivitték az összes pattogatott kukoricás kocsit, meg a fagyisokat is. Ez maradt.
ANDRIS: Kicsit feltűnő, nem?
KANDARAI: Álcáztam.
ANDRIS: Hogy?
KANDARAI: Ráírtam, hogy tavaszi gesztenye.
ANDRIS: Aha. De most nyár van.
KANDARAI: De most menj, mert le fogok bukni! Ne feledd, nem ismerjük egymást! Köszönöm uram a vásárlást! (a kezébe nyom egy zacskót)

Jóni odaköszön Andrisnak és Icának.

JÓNI: Jó estét! De sürgős a munka, ha még este is dolgoznak.
 ANDRIS: Hibaelhárítás. Fontos, hogy meglegyen, hol tört el a cső.
 JÓNI: Miért, eltört? Én nem vettem észre.
 ICA: Pedig eltört, az bizonyos.
 JÓNI: Alaposan keresik, nemsokára nem is lesz tér, csak egy gödör.
 ANDRIS: Dolgozni csak alaposan lehet.
 ICA: Precíziósan.
 TOTYA: És minek lengeti azt a botot?
 ANDRIS: Ez egy műszer.
 TOTYA: Innen egy drótnak látszik.
 ICA: Műszer ez. Megmutatja, hol a hiba.
 KRISZTA: Akkor erősen csalhat, mert egy hete keresik azt a csőtörést.
 TOTYA: Rosszul lóbálja a botját! Mi, Jóni.
 JÓNI: Örülj inkább, hogy a Discóst sikerült átverni azzal a fotóval.
 TOTYA: Örülök. Ha a Drabálra gondolok, mindig kiver a víz. Meg ha eszembe jut az a Kasztarov.
 JÓNI: Csak higgadtan. Csak ezt a kettő bakurászt kéne innen elkergetni.
 TOTYA: Minek?
 JÓNI: Mert lehet, hogy elcsodálkoznának, ha a lábuk alól kiugrana egy medalion.
 TOTYA: Az lehet. Mi lenne, ha elkezdenénk őket itatni?
 JÓNI: Ez egészen használható ötlet.
 TOTYA: Ezek tíz óra harmincháromra úgy bemákolnak, mint a pinty.
 JÓNI: Az csak huszonöt perc.
 TOTYA: Ne félts te engem, itatásban professzor vagyok.
 JÓNI: Azt tudom. *(Andriséknak)* Ha már értünk dolgoztok ilyen szorgosan, akkor igazán meghívhatunk benneteket egy kis itókára.
 ICA: Hogy a fenébe ne.
 ANDRIS: Szolgálatban?
 ICA: Most miért? Mi bajunk lehet?
 JÓNI: Gyertek már, fiúk!
 ANDRIS: Jó. De csak egy sörre.
 JÓNI: Hát persze! De ne a teraszon, üljünk inkább be a kávéházba.
 ICA: De semmi tangó.

Andrisék beülnek a kávéházba.

TOTYA: De azért nem semmi, hogy te így tudsz Kandinszkijt hamisítani.
 JÓNI: Simán. Ha elégetjük az eredetit. Miért, mi volt azon a képen, csak vonalak meg háromszögek.
 TOTYA: Ja, égetni...
 JÓNI: Mert elégedted ugye?!
 TOTYA: El, el. Bedobtam a homleszek hordójába, szerintem most már ég.
 JÓNI: Mi van? Most rögtön elmész, és meggyújtod! Mert mindjárt leszúrlak ezzel az evőkéssel.
 TOTYA: Okés, Jóni. Már gyújtom is. *(elindul, de visszafordul)*
 JÓNI: Mi van?
 TOTYA: Adsz egy gyufát?
 JÓNI: *(hozzávág egy öngyújtót)* Indulj, de nagyon gyorsan!

Dalma érkezik.

DALMA: Látod, így bízzál a férfiakban! (*Kriszta az erkélyről a kávézó irányába mutat*)
KRISZTA: Bent isznak a kávézóban a Jónival. Most mi legyen? Álljunk neki ásni?
DALMA: Dehogyan. (*Dalma a legújabb kutatóárcot nézegeti, azt, amelyik a internetpont mellett éktelenkedik.*) Legalább már jó helyen ásnak.
DALMA: Mindjárt kirángatom őket onnan.
KRISZTA: Csak az Icát kéne. Tőle simán megszerezhetjük a medált, de Andrist nehezebb átverni, neki még esze is van.
DALMA: Majd elintézem.

A tér sarkán Kázmér tűnik fel.

KRISZTA: Ezt nem hiszem el!
DALMA: Mi van?
KRISZTA: Itt van Kázmér.

Kriszta eltűnik az erkélyről, Dalma meg a kávézó felé megy.

KÁZMÉR: Szép estét, Dalma! Sétálgatunk?
DALMA: Neked is, Kázmér! Néha kell az embernek a jó levegő. (*ezzel eltűnik a kávézóban*)

Kázmér leül a Kávézó teraszára. Totya jön vissza.

TOTYA: Szevasz, Kázmér! Mi a pálya? Hallom, mágus leszel.
KÁZMÉR: Hagyj már ezzel!
TOTYA: Nem jött be a Boszinfó? Én mondtam neked, hogy szélhámosok gyülekezete. Kriszta barátnője az a Dalma...
KÁZMÉR: A Kriszta barátnője? Mi van vele?
TOTYA: Az se normális. A Krisztát is behülyítette, vett üstöt meg mindent. Otthon varázsol.
KÁZMÉR: Nem mondd!
TOTYA: Ha mondom... És éjjel le akarta vágni... a hajam.
KÁZMÉR: Fodrászkodik is?
TOTYA: Fenét. Varázslathoz kellett, de otthagytam. Én örültekkel nem bútorozom össze, még a végén kasztrál egy éjszaka.
KÁZMÉR: Ott a Dudás.
TOTYA: Ki?
KÁZMÉR: Nem fontos, na, légy jó!
TOTYA: Persze, mindhalálig. (*bemegy*)
KÁZMÉR: Mi a fenét keres ez itt?

Dudás fényvisszaverős mellényben beáll az új kutatóárcokba, és ásni kezd.

KRISZTA: (*kilép az utcára*) Ezt is ide ette a fene, de majd én elintézek.

Kandarai odamegy Kázmérhoz.

KANDARAI: Jó estét! Vegyen gesztenyét!
KÁZMÉR: Jó estét, Kandarai úr! Mi járatban? Megfigyelünk?
KANDARAI: Mi van, engem már mindenki felismer?
KÁZMÉR: Együtt jártam az orvosira a lányával.

KANDARAI: Emlékszem. Maga is orvos lett?
KÁZMÉR: Én nem. Nem vettem át a diplomát.
KANDARAI: A diplomát? Már végzett, és nem vette át? Mi a jó életért nem vette át?
KÁZMÉR: Nem akarok olyan lenni, mint...nem fontos.

Kriszta Dudás mögé oson, ráugrik hátulról, és egy rongyot szorít az arcára, mire Dudás elájul.

KANDARAI: Már megbocsájtson, fiam, de maga nem normális.
KÁZMÉR: Az lehet, de hadd döntsön el én, hogy mit kezdek az életemmel. Kandarai úr, mi jót csinál erre felé, ilyen későn?
KANDARAI: Nem mondhatnám el, de egy veszedelmes bűnözőt akarok elkapni. Kasztarovnak hívják.
KÁZMÉR: Én nem hiszem, hogy az volna. Miből gondolja, hogy ide jön? Ha jól tudom visszament Moszkvába. Amúgy meg nagyon rendes ember...
KANDARAI: Saját gyűjteménye van, érti. Honnan van erre pénze?
KÁZMÉR: Milyen gyűjtemény?
KANDARAI: Festmények! Még Kandinszkija is van.
KÁZMÉR: Szerintem teljesen eltájolta magát. Kasztarov ártalmatlan...
KANDARAI: Éppen azért olyan veszedelmes, mert senki nem hiszi róla. Én nyomozó vagyok. Az orrom mérföldekről kiszagolja a bűnt. A szemem minden gyanúsát észrevesz.

A kocsmából Ica és Dalma jön ki, és a gödör szélénél megállnak.

KÁZMÉR: *(észreveszi Dalmáékat)* Nagyon érdekes, amit mond, de én bemegyek kicsit a kocsmába.
ICA: Ez a Dudás.
KRISZTA: Az hát.
DALMA: Megmurdelt?
KRISZTA: Dehogy, csak kloroformot kapott, és egy kis morfiumot.
ICA: Kemény vagy, Kriszta!
DALMA: Úgy belőtted, világát se tudja.
ICA: Nem lett volna elég a kloroform?
KRISZTA: Biztosra kell menni.
DALMA: Na, vigyük fel ezt a mágust, mielőtt feltűnik valakinek.
KRISZTA: Nekem az a gesztenyés olyan ismerős, furcsa.
ICA: Őt is kivonod a forgalomból? Mert én el nem cipelem, előre szólok.
KRISZTA: Dehogy. Mi van Andrissal?
DALMA: Rám vár egy emeleti szobában.
KRISZTA: Te sem vagy kispályás.

Felcipelik Dudást Krisztához. Jóni és Totya jön elő a kávézóból, eléggé ittasan.

TOTYA: Te, Jóni? Ki fog vezetni, hogy odaérjünk a szállodába időre?
JÓNI: Majd a taxisofőr.
TOTYA: Te mekkora egy agy vagy, egy zsíragy. Jaj, nem úgy értem!
JÓNI: Min... mindjárt har... harrminc...
TOTYA: Három.
JÓNI: Igen. Várjuk a medalionot...
TOTYA: Királyok vagyunk, a *kubiksták* eltűntek.
JÓNI: De halkan. *(üvöltve)* Mert ott a Kázmér!

Kázmér lép ki a kávézóból.

JÓNI: Én csak azt nem értem, miért mi rúgtunk be?
TOTYA: Csak álcából.
JÓNI: Na! Álljunk oda a gödör mellé. *(odaállnak)* Aztán várjuk a...
TOTYA: Medalionttt.
JÓNI: ...hogya röpjön!

Kasztarov szinte a semmiből Kázmérékhoz lép.

KASZTAROV: Szép estét, Kázmér!
KÁZMÉR: Hogyan? Hogy kerül ide, Adme? Épp hívtam a szállodában, hogy semmi esetre se jöjjön ide, mert Kandarai...
KASZTAROV: Tudom, hogy itt vár, de nem baj. Csak búcsúzni jöttem.
KÁZMÉR: Búcsúzni? De azt mondtad még egy darabig maradsz.
KASZTAROV: Eddig tartott. Van itt egy kis elintézni valóm, aztán megyek.

Kasztarov az internetpont felé fordul, és kinyújtja karját.

KASZTAROV: Hopp!

Az internet pont (egy oszlop) felrepül, amire Jóni és Totya hanyatt vágódik. A földből kiemelkedik a medál, és Kasztarov kezébe repül.

TOTYA: A medalion!
JÓNI: Ide, a kezembe! Hova repülsz te!
KÁZMÉR: Ez csoda!

Jóni és Totya feltápaszkodik, és az internetpont helyét bámulják.

KANDARAI: A csirkefogó! *(pisztolyt ránt, és Kasztarovra fogja)* Letartóztatom! Tetten értem rongáláson és műkincs eltulajdonításon.
KASZTAROV: Hol van itt rongálás? *(Jóniéknak)* Uraim! Ha felnéznének!
TOTYA: *(felnéznek)* Ez jön vissza! *(félreugranak)*

Az internetpont visszaereszkedik, az utolsó métereken lassan.

KANADARAI: Akkor is le van tartóztatva!
KASZTAROV: Most már elég. *(csettint egyet, mire Kandarai megmerevedik)*
TOTYA: Na, ez se tudta kivel húzzon ujjat.
JÓNI: Jaja. Mindjárt jön a tangó...
KASZTAROV: Mondtam, Kázmér, csak utat mutatni jöttem, kinek így, kinek úgy, meg ezért a medálért.
JÓNI: Már nem azért, hogy beleszólok, de ez a mi küldetésünk volt.
TOTYA: Mágus úrnak nem kellett volna fáradozni.

Dalma, Kriszta és Ica lép ki a házból.

DALMA: A medál!
KRISZTA: *(pisztolyt ránt)* Senki nem mozdul meg! Kasztarov, adja át a medált!
DALMA: Ne is próbálkozzon, védő bűbáj van rajtunk.
ICA: Rajtam is? Akkor én léptem. Én nem tangózom!

KANDARAI: Fel a kezekkel! (*Kasztarov csettint egyet, és Krisztára fog fegyvert*)
DALMA: Tudja kire fog fegyvert, maga szerencsétlen! Mi a hold boszorkái vagyunk!
KRISZTA: (*egy befőtt üveggel a kezében*) Úgy van! Adja át a varázsmédált!
JÓNI: Te, Totya, a nőd egy boszorkány? Te tudad?
TOTYA: Tudtam, de speciel nem sejtettem. Kriszta, a zsarufőszer nem ura önmagának.
JÓNI: Jaja. De szerintem ti is álljatok alapra...
KASZTAROV: Varázsmédál? Dehogy kérem. A varázslathoz nem kell medál. (*csettint*) Csak akarat és néha egy-két csettintés.

Kriszta kezéből kihullik a pisztoly.

KASZTAROV: Inkább csak táncoljanak.
TOTYA: Már megint jön a tangó! Fussunk!
JÓNI: Én nem tudok.

Kriszta, Dalma finoman ringatózva táncolni kezd.

KASZTAROV: Ezt a medált réges-régen rejtettem el, még anyámtól kaptam.
KÁZMÉR: Te rejtetted el? De hiszen középkori...
KASZTAROV: A fenét. 1945-ben, az ostrom alatt beszorultam erre a térre, akkor ástam el itt. De azóta nem jártam erre.
TOTYA: Az anyja medáljáért szívtunk ennyit? Én...
JÓNI: Tudom, te nem hiszed el.
ICA: És legalább arany?
KASZTAROV: Nem. Ezüst. Akkoriban nem volt sok pénzünk.
ICA: Nem csoda, hogy nem vonzódott hozzám. Megtutulhatjátok a lengyelbotot. Nem is arany!
JÓNI: De miért kellettünk ehhez mi?
KASZTAROV: Csak hogy megtanuljátok a leckét. Most mennem kell. Isten áldjon benneteket, barátaim! Erről jut eszembe, Kázmérkám, jobb lenne, ha mind elmennétek a térről úgy három percen belül.
KÁZMÉR: Mi? De nem tanítottál semmit. Mit csináljak?
KASZTAROV: Gyógyíts, ahogy tanultad! Légy orvos! Csak kitartás és minden menni fog! (*és eltűnik*)

A tánc abbamarad. Andris lép ki a Kávézóból.

ANDRIS: Mi van itt, Fönök?

Dudás a másik házból tántorog elő, még mindig a kábítószer hatása alatt.

DUDÁS: Ki volt az a hülye, aki leütött? És hol a medál? Hü de forog itt minden!

A térre Discós érkezik.

DISCÓS: Engem akartatok megvezetni ezzel a képpel?! Na, adjátok ide a medált!
JÓNI: A Discós!
TOTYA: Nála a *Kandiszkód*!
JÓNI: Nem égetted el?! Végünk!
DALMA: Ő a Discós?!!
DISCÓS: Drabál, gyere!

TOTYA, JÓNI: Futás! Itt a Drabál!
ICA: *(felfelé bámulva)* Fiúk! Mi ez a fene nagy világosság?

Mind felnéznek.

MIND: Az üstökös!

Óriási csattanással becsapódik az üstökös.

VÉGE, és mindenki tovább élt, amíg...